

Obrovské herecké nasazení se ve hře „Venušin chomout“ rozměnilo v povrchních figurkách

Sportovní exhibice u bezručovců

Ring. Zvuk gongu. Akční, dynamická hudba (Norbert Lichý) předznamenávající velkou show. Deset kol boje, deset obrazů divadelní hry Claire Luckhamové „Venušin chomout aneb Kudlanka v ringu“ (překlad Jiří Josek).

Život ohraničený provazy zápasnického pole, umělecký pokus limitovaný dramatickou předlohou. C. Luckhamová postavila své hrdiny do nevelkého prostoru mezi provazy, vzájemné vztahy vyjádřila převážně zápasnickými chvaty, promluvy svým postavám přisoudila minimálně. Hra je nepřilíš zdařilým pokusem postihnout život jako věčný boj, zápas, soutěžení, vítězství střídající porážky.

Jednoduchý, prvoplánový text, postrádající psychologii postav, jejich vývoj i dramaticčnost je jen jakýmsi popisem života a přehlídkou banalit. Již ze scénáře je jasné, že veškerý prostor, který autorka poskytuje herecům i režii, spočívá v dokonalém nacvičení a zvládnutí opravdových zápasnických chvatů (poradce Jan Neckář j. h.).

Rozpačitý dojem z celého představení je dvojitý: nejde o zážitek z inscenace vyrůstající ze silné dramatické předlohy, plné vnitřních významů a poskytující prostor režisérské (Pavel Palouš) i herecké kreativitě, ale také nejde o vzrušující podívanou na zápas, při níž tuhne krev v žilách a fanoušci se dostávají do

Přes kritické výhrady si inscenace „Venušina chomoutu“ zřejmě své diváky najde, zvláště mezi mladými. Na snímku ještě ze zkoušek herci Daniel Zaoral, Dana Sedláková, režisér Pavel Palouš a náš bývalý olympionik Jan Neckář, který se zhostil nelehké funkce pohybového poradce. Foto: ČTK - PETR BERGER

varu. Jde přece jen o divadelní iluzi...

Škoda, že obrovské herecké nasazení (fyzické výkony si zaslouží obdiv a úctu) se nekoncentruje v životních a psychologicky zpracovaných postavách, ale rozmělní se v povrchních a dvojrozměrných figur-

kách (scény malé Lenky a Mámy, Lenky a Platinové Zuzi ve škole jsou toho nejkřiklavějšími důkazy). V této hře opravdu není co hrát. Pár potěšujících záblesků dramaticčnosti a divadla vůbec přináší Jan Mazák, Daniel Zaoral a Otakar Prajzner.

Pokud není dostatek stavebního

materiálu v podobě kvalitního textu, nedá se také nic kvalitního a poročního vybudovat. Velké úsilí a nasazení se miji účinkem, protože se vsadilo na nesprávnou kartu. A tahle hra je zatraceně špatným hracím listem. Takže tentokrát K. O. dramaturgii. (ATA)